

Natten fladdrar

Natten fladdrar
förbi mina klarblå ögon,
tankarna befinner sig
i kalla landskap.

Kroppen är en öken
mellan husfasaders olikheter
och skuggor som inte är skuggor
utan en längtan om en flyktväg
mot det slukande havet.

Då jag kommit till den strand
och det hav i min längtans rum
slipar stenarna sina onda gärningar
för att klyva det jag har kvar –
vingarna på min rygg.

Varje dag är ett levande ljus

Bilder kretsar kring ett omedvetet klot
mot det outgrundliga, det härliga djupet.
Jag tar en näve jord i min hand
låter den sila genom mina fingrar
som gömt sig bland tummade blad.

Framtidens ögon öppnar sina dörrar
så att vi kan se rakt in i natten
Dagsljus i drömmen, dagsljus i den mörkaste skog
Den leende mästaren med oändlig famn
låter oss gå in i rum – visar oss en plats i tystnad.

Mitt inre rymmer årstider som stillas av värmen
från elementet som nuddar min malättna rock
Jag har ett uppslag framför mig:
”Varje dag är ett levande ljus som värjer mot kylan”

Trevar mig fram i mörkret

Trevar mig fram i mörkret
Jag hör eko från en förgången tid
Obetydliga röster
uppenbarar sig likt ett sken av varningar
som länge legat i dvala.

Solnedgångarna som jag minns dem
är nu ett töcken på min karta
jag vet inte vad jag vill säga, jag vet inte
vilka riktningar som gäller
eller vad det är för fel på kompassen.

Ständigt hör jag dessa ekon
som krossar mitt inre till stoft
och ögat som ser varje rörelse,
varje felsteg noteras
tills vi blir dömda
och förtvinade på förhand.

En ofattbar längtan efter svar
skriker efter mig genom rostfritt glas;
att jag borde vänta, eller inte vänta
Komplicerade lösningar dricker sitt
vatten från en förljugen bäck
och förkastar allt i sin närhet.

Klyvd himmel

Taket är en rymd
där stjärnor dansar
till musik som flödar
medan vi står och ser
ut genom tystnaden.

En vit glob passerar våra förhoppningar,
parketten talar med en skakning,
räds över skuggan som lägger sig
och beskuggar våra kroppar.
Taket är inte längre en rymd
utan ett tomt hål i våra drömmar.